

hilla stentrappan, som förde till källaren, började jag bitterligen gråta.

— Ack, om moster Malena lefvat — var min uteslutande tanke, och dervid gret jag allt häftigare.

En liten mager hand rörde vid min axel, och jag blickade upp i ett par vänliga blå ögon, hvilka medlid-samt sågo på mig.

Jag igenkände genast jungfru Lona, som, så länge jag mindes tillbaka, bott i ett litet vindsrum öfver gården. Vid förbigående hade hon alltid vänligt klappat mig på hufvudet och ofta tilltalat mig, samt då och då skänkt mig en liten slant.

— Du gråter, min gosse, hvarföre är du så ledsen?

— Ack — snyftade jag med ännu större häftig-het — jag vet ej hvad jag skall taga mig till... mor-bror är jag blott till en börda... om ändå moster Malena lefvat!

Jungfru Lona stod en stund och betraktade mig helt betänksamt, derefter ljusnade alltmera hennes ansigte.

— Torka dina ögon, lille Ferdinand, och snyt dig också — sade hon och klappade mitt hufvud. — Gud utser alltid råd och hjälp åt den som behöfver det... Jag vill gå in och tala med mästaren — tillade hon.

Hon dröjde ej länge borta, men då hon återkom såg hon ännu blidare ut, samt sade:

— Vill du lofva mig att bli en riktigt snäll gosse, så skall du få bo hos mig. Mästaren och jag äro ense i denna punkt och han har verkligen svårt att ensam